

Železné mreže zaškrípali, keď som ich odsunula, a s Matsom sme vyšli z výťahu. Pokrútila som kvetom na zábradlí a výťah zmizol za dreveným obložením, akoby tu ani neexistoval. Na chodbe nás privítala vôňa, ktorá nepochádzala z voňavej lekárne, ale z maminých novučičkých vonných lúčok.

„Už je neskoro,“ povedal Mats. „Moja mama sa neustále sťažuje, že ma kvôli škole a tebe už vôbec nevidí. Radšej pôjdem.“ Vtisol mi na líce bozk a rozlúčil sa. Hľadela som za ním, s motýlikmi v bruchu, kým sa naše vchodové dvere nezabuchli. Až potom som nasledovala vôňu vonnej lúčok. Viedla ma cez obývačku do maminkej pracovne.

„Ahoj,“ pozdravila som mamu a podišla som k písaciemu stolu, kde si listovala v knihe.

„Ahoj, chrústik,“ zamrmlala a ja som zastonala. Na *chrústika* som už bola rozhodne veľká, ale boli sme tu iba my dve.

„Čo čítaš?“ opýtala som sa.

„Ach, chcela som sa iba na niečo pozrieť.“ Mama mi krátko ukázala obálku knihy a potom sa vrátila k strane, ktorú práve čítala. Okamžite som vedela, že tá kniha pochádza z knižnice. Išlo o liečivé bylinky – samozrejme. Odkedy mama vedela o voňavej lekárni, hrozne ju zaujímali všetky témy, ktoré súviseli s vôňami alebo rastlinami. Neustále tu posedávala s nejakým hrubým zväzkom, ktorý nám Daan zanechal v knižnici. Akoby musela bezpodmienečne pochopiť, čo pre mňa znamená to magické tajomstvo pod vilou Eviou. Síce sme sa o tom rozprávali iba zriedka – väčšinou sa mi zdalo, že mama by to všetko najradšej vytesnila z hlavy –, no cítila som, že hlboko vo svojom vnútri sa tým zaoberá. V pachu, ktorý zaplňal obývačku, sa vznášali také veľké obavy, že môj vykladačský talent to ledva zvládal.

„A?“ opýtala som sa opatrne. „Našla si, čo si hľadala?“

Mama pokrútila hlavou a usmiala sa na mňa. Aj ona pôsobila unavene a trochu napäto. „Ešte nie.“

Nevedela som, čo mám na to povedať. Odkedy jej Daan všetko vysvetlil, mama sa ma minimálne raz denne snažila odhovoriť od toho, aby som išla do voňavej lekárne. Keď